

I. felvonás

Birodalmak háborúja

4. fejezet

Szabad akarat

Miután Sigil minden apró részletet elmondott a két fejezéssel, úgy döntött, hogy kivételen elhiszi a megszökös történetet. Így már csak egyetlen kérdés maradt.

- És veletek meg mi történt? – tette fel végül Kasumi.
- Miután otthagytunk, összevesztünk és külön utakra léptünk, aztán Ryának hiánya volt és... – kezdett bele a mondandójába Sigil, ám Venn hamar félbeszakította.
- Dehogyan volt! – szólt közbe idegesen, majd észrevette magát. Nem veszhetnek össze, ilyen közel a céljukhoz. – Vagyis, én...
- Nyugi, mindenkivel ezt csinálja – mondta Goran. – Majd hozzászoksz.
- Szóval – folytatta Sigil –, most éppen egy domíniumi kutatóbázis felé tartunk, mert úgy gondoljuk, hogy ott lesz Ann is.
- Érzem a jelenlétét – tette hozzá Rya. – Ki fogjuk szabadítani.
- És gondolom, miatta tudjátok, hogy pontosan hol van a létesítmény, és miatta kell jönnünk nekünk is? – vetette fel a már sejtetést Selene.
- Nélkületek is ki tudjuk szabadítani. Mehetek, ha akartok – vakarózott az öreg. – De szerintem mindkettőtöknek több esélye lenne a hosszú távú életben maradásra, ha most jöttök és segítetek rajta, ezzel jelezve, hogy már nem vagytok az ellenségei.
- Badarság – vágta rá Goran. – Hogy tudná néhány percnyi közös akciózgatás elfeledtetni azt a sok gyűlöletet? – ekkor Shmir megköszönte a torkát. – Jó, oké... Talán mégis működhet a dolog. Egye-fene... Megyek, azt kész.
- Akkor már nekem is muszáj lesz – tette hozzá Selene.
- Megbeszéltük...

A kis csapat hamar rájött, hogy Ann nélkül sosem találták volna meg ezt a helyet. A domíniumi létesítmény jelentős része a föld alatt volt, a maradék egy romos kis raktárpépület látszatát keltette. Emiatt a bejutás sem volt túl egyszerű – ám végül csak találtak egy vastagabb szellőzőt, amin szépen beprézelhették magukat. Általában a férfiak nem igazán szoktak beleférni ezekbe, de Sigil még mindig egy csontváz testalkatával rendelkezett – ezért nemcsak befért, ám ő haladt a legkönnyebben.

Megközelítőleg ötven méternyi kúszás után a járat sajnos drámaian szűk véget ért, ezért a csapat kénytelen volt kimászni belőle.

- Én megyek először! – szögezte le Selene.
- Te csak maradj hátra, én vagyok a főnök – felelte Kasumi.
- Hagyjátok már a civakodást! – szólt rájuk az öreg. – Úgyis én leszek az első...
- Hajh, mint a gyerekek – sóhajtott egyet Rya, aztán kimászott a járatból. Még szerencse, hogy ő volt az első, mert így máris életet menthetett.

A folyosó másik végén lévő két szem domíniumi klón csak pislogott a váratlan jelenség láttán, Rya rájuk nézett, aztán legyintett egyet a kezével. A semmiből lett erőlkedés hatására a katonák úgy hátrarepültek, mint papírfecnik a szélviharban. A hátuk hatalmasat koppant a falon, ám azt érezni lehetett, hogy életben maradtak.

- Jöhettek! – szólt nekik Venn, bár ők már maguktól is úton voltak.

Sigil kirúgott magának egy másik kijáratot, majd fénykardostul csusszant ki a járatból. Selene és Kasumi eleinte összevesztek rajta, hogy ki hol menjen ki, aztán rájöttek, hogy mindketten csak egy-egy irányba mehetnek. Amikor már végre ők is kiértek, (csodák csodájára) újabb domíniumi katonák érkeztek.

- Ne lőjétek! – emelte fel a kezét Sigil, ő állt hozzájuk a legközelebb. – Mi szigorúan csak öldökölni jöttünk. – Ekkor összeszorította a jobb kezét. A klónok közül hárman is fuldokolni a kezdtek, a negyedik megriadt, majd Selene egy gyors lövése végzett vele.

Amikor a twi'lek által másvilágra küldött katona teste a padlóra borult, a másik három férfi is összeroskadt a sith álnok szorításától. A gégejük eltörése után már hamar elhagyta őket az élet – ami most nem feltétlenül volt jó jel. Mint minden szabvány szerint felépített létesítményben, itt is valamennyi folyosót kamerával figyeltek. A doministák pontosan látták, hogy mi történt; nem csoda, hogy riadót fújtak.

- Remek, most már rajtunk lesz az egész kicseszett bázis! – bosszankodott Kasumi.
- Hát aztán? Majd haladunk, azt meglátjuk, mi lesz...

A kis csapat percről-percre mélyebbre ment a létesítményben, ami jócskán megkönnyítette az ellenség dolgát – egyre többen és többen mehettek ellenük. Rya egy még régebben alkalmazott taktikát ötvözt ki a csapatnak: ő és Sigil elől haladtak, a fénykardjaikkal óvva önmagukat és a mögöttük lévőket. Kasumi és Selene szorosan mögöttük baktattak, az E-11-eseikkel sorozatosan megkínálva a klónokat.

- Tudod, amikor abban a fegyverraktárban voltunk, akkor nem lett volna okos ötlet szerezni néhány testhez álló stukkert? – szólalt meg egy nyugalmasabb pillanatban Selene. Ha valaki, hát akkor ő hiányolta a kicsi, egykezes pisztolyokat.

- Óh persze, majd az lesz az első... – felelte volna Kasumi, ám Sigil félbeszakította.

- Fogjátok már be! Mindjárt a nyakunkon vannak! – S csakugyan, ahogy a mondat végére ért, máris klónok bukkantak elő a folyosó másik végén. Tömött sorokban haladtak, méghozzá annyian, hogy el sem lehetett látni a végükig.

- Hányan vannak ezek?! – csattant fel Shmir idegesen.

Ekkorra már javában löni kezdtek rájuk, Sigil és Rya hősiesen védték a lövéseket. Kettejük közül Venn volt az egyetlen, aki még gondolkodni is kész volt. A klónok túl sokan voltak ahhoz, hogy átgázoljanak rajtuk, semmiképpen sem érhatték el a folyosó végét – de nem is kellett! A folyosó közepénél ugyanis volt egy ajtó, amin ha átmennek, talán megúszhatják a dolgot.

Ám az is lehet, hogy még több katonával kerülnek majd szembe.

- Utánam! – utasította Rya. Hamar meg is indult az ajtó felé.

Az egyetlen probléma az volt, hogy elfelejtett konzultálni az öreggel, aki emiatt nem számított rá, hogy egyedül kell majd tartania a frontot. Önmagát és a mögötte lévőket még csak meg tudta védeni a hat klón lövései elől (egyszerre csak annyian tudtak felállni a folyosón), azonban Selene egy kissé meleg helyzetbe került. Túl melegbe.

- HÉ!!! Valaki nem akarna fedez... – csak eddig jutott, aztán lövés érte.

Pokolian szerencsés módon a vállát érte a lézernyaláb. A nő hátraesett, aztán egyszer csak arra eszmélt, hogy Kasumi megfogja a ruháját és berángatja Sigil mögé.

- Ezért maradj fedezékben! Ezért! – mondta neki bosszúsan Goran.

- De... De nem is volt... – nyögte ki a twi'lek a fájdalmaiban.

Ugyan Selenet sikerült megmenteni, ám ezzel minden remény szertefoszlott arra, hogy biztonságban el tudjanak jutni ahhoz az ajtóhoz. Sigil már most látta, hogy legalább egy társat elvesztenének, ha csak megpróbálnak eljutni oda, és utána sem lenne semmi garancia arra, hogy minden simán fog menni. Felmerült hát a kérdés: vajon megéri-e meghalni Ann-ért?

- Sigil! – szólta rá Rya, mert látta, hogy nagyon előre akar menni az öreg. Ő is tisztában volt azzal, amivel ő, ám egy kicsit másképp látta a dolgokat. – Forduljatok vissza! – kiáltotta neki tíz méterről. – Hallod?! Vissza kell menetek!

- Kizárt! – vágta rá az öreg.

- És velünk mi lesz? – szólta bele a hősies pillanatba Kasumi.

- A fél csapat meg fog halni, ha tovább mész! – folytatta a harc hevében folyó vitát Rya. – Menjetek vissza a hajóhoz, majd én kiszabadítom!

- Egy fenét fogod! – mondta két lövés közt Sigil. Az egyiket a feladója mellkasára, a másikat pedig egy harmadik tag lábára pattintotta.

- A testvére vagyok, tudod, hogy még akkor is kihoznám, ha az életembe kerül! Mindketten tudjuk, hogy egyedül is meg tudom csinálni. Menjetek!

- Fenébe – vágta rá az öreg. Haragosan belevágott a falba a kardjával, aztán jelet adott a többieknek, hogy ideje visszahúzódnuk. Kis szerencsével még Selenet is élve ki tudják majd juttatni innen. Aztán ki tudja, hátha nem öli meg Ann...

Az egyszemélyes twi'lek küldetéseiben az volt a szép, hogy csak egy életre kellett vigyázni – ám arra mindennél jobban. Rya mindenhol volt már, Sith nagyuraktól kezdve régi és mai birodalmi harcosokig mindennel meggyűlt már a baja. Ő úgy tapasztalta ki, hogy nem mindig az a legjobb, ha egyenesen a cél felé megy, néha össze-vissza kell menni, ezzel összezavarva az ellenséget (bár ez inkább csak amolyan megérzésen alapszik).

Maga az Erő köti össze őt és a testvérét, hát az is vezette őket egymáshoz. Egyszer csak egy kettévágott klón csapódott az obszervatórium falának, majd egy másik transzírozódott szét a bejárati ajtó előtt. Rya senkit sem kímélt, sakálként küzdött, majd egy haragos istennő mivoltában tépte ki a helyéről az ajtót, és rohant be a helyiségbe. Odabent meghökkentő látvány fogadta: senki sem volt ott, csak a húga.

- Ann? – vonta össze a szemöldökét Rya. A másik Venn fekete ruházatot viselt, amely javarészt könnyű szövetből készült, ám számos bőrelem díszítette. Az arcát kevélység, rosszakarat és némi hatalomvágy látszott, a halványkéknek megszokott szemei sárgásan égtek az enyhén megvilágított helyiségen. Nem volt rajta elfojtó, sem bilincs, se semmi, ami korlátozhatná a szabadságát. A vak is látta volna, hogy önszántából került ide.

- Nővérkém, már vártalak – mosolyodott el a nő.

Nem értem... – Miért? – szedte össze a gondolatait Rya.

- Ezermillió válasz van, amire megfelelnek a kérdéseid, és érzem, hogy most rengeteg kérdésed van. – Ekkor maga elé emelte a csuklóját, és beleszólt az ott gubbasztó kommunikátorba. – Behatolási riadó vége. Minden a legnagyobb rendben van, ismétlem: minden a legnagyobb rendben. Ne üldözzék azokat, akik menekülnek.

- Ennek méginkább nincs semmi értelme – szólalt meg ismét Rya.

- Számodra talán nincs, nővér – mondta sejtelmes, gonosz hangnemben Ann. – Én elvesztettem a férjemet, a gyász pedig felemésztette az életemet. Érzem Selene jelenlétét; szerencséje, hogy az öreggel van. Majd később fogok elszámolni vele. Ami engem illet: nos, miután Sigil mindent megmutatott a Sötét Oldalból, megtetszett, és többet akartam. Ő nem taníthatott nekem olyat, amit nem ismer, ezért olyan mester után kezdtem kutatni, aki igenis tudja, mi fán terem az Erő.

- Te... Te csatlakoztál hozzá? – kérdezte döbbenten a twi'lek.

- Darth Ann, Darth Arina második tanítványa, személyesen – nevetett fel a nő.

- Az nem lehet, te... – hitetlenkedett a twi'lek.

- Floyd volt a mindenem, nélküle már csak a bosszú maradt – folytatta a tettei indoklását Ann. – De ez a bosszú túlmutat egy szerencsétlen fejtárgy brutális megölésén, maga a rendszer a rossz. A Birodalom nem létezhet többé.

- Senki sem akarja a Birodalom létezését, de ennek nem ez a módja! – tiltakozott Rya.

- Egy államot csak akkor lehet megbuktatni, ha megvan az erőd hozzá. Személyesen láttam, hogy mire képes Arina, ő le tudja győzni a Császárt. És, mint azt már sejtethetted, hamarosan a katonai ereje is elég lesz ahhoz, hogy kicsalja őt a fészkéből. Sidious után Vadert már könnyedén el lehet intézni. Ha ez megtörtént, az úrnőm magának fogja követelni az egész Birodalmat, és akkor az lesz, amit ő akar.

- És szerinted ő jót akar? Ő egy sith, még a Császárnál is rosszabb!

- A mesteremről beszélsz. Hidd el, eleinte én is kételkedtem benne, de azóta megmutatta az igazságot. A galaxis népei boldogak lesznek az uralma alatt, ha ez mégsem történik meg, személyesen fogok gondoskodni róla, hogy egy olyan személy kerüljön a trónra, aki törődik a néppel. Saját Birodalmam lehetne! – Ekkor hiúan ragyogtak fel ismét a Sötét Oldalra sodródott Venn szemei.

- Sosem lesz – ingatta a fejét Rya. – Én is voltam már azon az oldalon, tudom, hogy az ilyen elmékedések a tanítás részét képezik. Serkesh megmondta, hogy ilyenkor mindenki azt hiszi, hogy akkor intézi el a mesterét, amikor csak akarja, ám valójában sosem sikerül teljesen megszabadulnia tőle. Hiába minden, még ha meg is ölöd őt, Ann, akkor is a szolgája maradsz. Az ő nevében fogsz a galaxis zsarnoka lenni.

- Ez nem tudhatod! – vágta rá ingerülten a nő.

- De igen, tudhatom – harsogta az igazát a testvére, majd óvatosan a fénykardjához nyúlt. – Már megtanultam, hogyan ismerhetem fel a jeleket. Te már túlságosan is Arina befolyása alá kerültél ahhoz, hogy magadtól is belásd, mekkora hibát követsz el. – Ekkor aktiválta a zöldesen izzó pengét. – Szerencsére mindig ott lesz melletted a nővéred, aki nemcsak azt mondja meg, hogy mikor tévelyedtél el, ám abban is segít, hogy ismét a helyes útra kerüljess.

Ekkor Annt rettenetes, hátborzongató kacaj fogta el.

- Te azt hiszed, hogy csakúgy veled megyek és hagyom, hogy az öreggel addig szórakozzatok velem, amíg azt nem vallom, amit ti igaznak vélték?

- Reméltem, de már látom, hogy csak egy megoldás van – mondta a nő, majd harcállást vett fel. – Add fel Ann, mindig is én voltam az erősebb.

- Voltál – tette hozzá a másik Venn. – Sigil és Arina révén, most már épp annyit tudok a Sötét Oldalról, mint te, nővérkém. Én magamból meríték erőt, amíg te a környezetedből. Te jedi vagy, én pedig sith; a Sötét Oldal erősebb.

- Nem az, én épp olyan erős vagyok most, mint akkor, amikor Serkesht követtem.

- Hm... Én mégis sokkal veszélyesebb lettem azóta, hogy ráléptem erre az ösvényre... Talán legbelül mégis más twi'lekek lennének mi ketten? – tette fel a költői kérdést Ann. Mindketten tudták, hogy más volt a jellemük, ő ezzel épp arra célzott, hogy nem mindenkinek fekszik egyformán a Jó és a Rossz oldal. Míg ő és Sigil csak akkor lehettek igazán erősek, ha szabadjára eresztették az indulataikat, addig Rya mindkét oldallal egyformán tudott bánni. Ám ez nem jelentette azt, hogy bármelyikük is előnyben lenne.

- Azt elismerem, hogy már te is teljesen ki tudod aknázni a képességeidet, akárcsak én – húzta az időt Rya. Hátha sikerül elkerülnie az élete egyik legfájóbb konfliktusát... Ugyan nem látszott rajta, ám semmiképpen sem akart megvívni a szeretett nővérevel. – A testünk egyforma, a fizikumunk megegyezik és most már a fénykardot is ugyanúgy tudjuk forgatni... Most már érzem, ezt látni lehet a levegőben. De akkor, ha mindenben megegyezünk... Miért is te nyernél?

- Mert nekem még mindig van egy előnyöm – folytatta fölényesen a nő. – Érzem benned a félelmet, ezt a láthatatlan reszketést. Ez nem azért van, mert félsz ma meghalni, ugyan... Te azt féled, hogy ma én fogok meghalni. – Ekkor egy gyors mozdulattal kézbe vette a fénykardját. – Neked nehezedre esik ártani nekem. De én nyugodtan bánthatlak téged! – nevetett fel gonoszán, miközben aktiválta a fénykardját, és nekiugrott a testvérenek.

Rya kénytelen volt belátni, hogy hűgának volt igaza ezzel kapcsolatban. Ha valakit a Sötét Oldal vezetett, akkor sosem szokta érdekelte túlzottan, mi lesz a szeretteivel; a Jó Oldal viszont más volt, ott pont ezen személyekből merítették erőt.

Ennek ellenére Rya különösebb nehézség nélkül ki tudta védeni az első, a fejét függőlegesen kettévágni akaró kardcsapást. Ann azonnal visszarántotta a kardját, majd felkészült a testvére kontrázására. Rya rézsútosan támadott, végig felkészült volt rá, hogy az

utolsó pillanatban megállítsa a kardját – nehogy ártson az ellenfelének. Ő elfogni akarta a hűgát, hogy aztán észhez téríthessék. Képtelen lett volna feldolgozni a halálát – főleg akkor, ha ő maga oltaná ki az életét.

Ann gondosan védekezett, nem akarta a nővére kegyeletére bízni magát – azonban hátrálni már nem akart. Sziklaszilárdan tartotta a helyét, és várta a tökéletes alkalmat a támadásra. A zöld penge hamar csak beleakadt vörösen izzó társába, és ezzel nem egy ádáz pillanat vette kezdetét. Ann teljes erőből gyomron rúgta az ellenfelét, aki megtántorodott, és kénytelen volt hátrálni néhány lépést. Amikor Rya feleszmélt, a hűga már hatalmas indulatokkal a szívében rontott rá – ismét a fejére összpontosított.

A nővér hamar lebukott a fénykard alól, amely így is csak centikre húzott el a lekkuitól. Mivel nem látott más megoldást, egy erőlkéssel a falnak küldte az ellenfelét. Ann kénytelen volt belátni, hogy most a testvére akarata érvényesült. A háta hatalmasat koppant a falon, bele is remegett az egész obszervatórium. Mivel a helyiségnek csak a nyugati része szolgált megfigyelésre, ezért csak azt vontá be üveg. Ez a felület a kísérleti részekre nézett, ahol az éppen teszt alatt álló alanyokat lehetett megfigyelni. Most ők nézhettek meg egy nem mindennapi eseményt.

Rya is érezte, hogy odalentről többen is figyelték a párbajt, bizonyos végletekben az Erőt is érezte bizonyos egyénekben. Ez félelemmel és kíváncsisággal töltötte el.

- Nem győzhetsz! – ugrott föl a földről Ann, ezzel véget vetve a nő gondolatmenetének. – Ha a kísérlet sikerrel jár, száz meg száz, ezer meg ezer sith lesz az Úrnöm birtokában! – árulta el akaratlanul is azt, hogy ezek a létesítmények egy saját sithhadsereg létrehozására törekszenek, nem erőhasználó egyének erőérzékennyé tételével.

- Nekem csak te kellesz! Térj már észhez, Ann, ez nem te vagy! – rivallt rá Rya.

Amíg ő a szavakkal bíbelődött, a hűga kellőképpen felkészültnek érezte magát a támadáshoz. A nővér csak lesett, amikor Ann a már rettegett döfőmozdulatot húzta elő a tarsolyából. Rya hamar kihajolt előle, majd ismét meg akart próbálkozni egy erőlkéssel – épp, amikor Ann is.

Az egykor szerető testvérek most minden erejükkel egymásnak feszültek. Tudták, hogy az lesz a párbaj győztese párbajt, aki felülkerekedik majd eme kétséges percekben – ám azzal nem számoltak, hogy az erejük szinte tökéletesen megegyezett. Rya is éppúgy fáradni kezdett, mint Ann... Azonban az egyikük mégis hatalmas előnyben volt a másik felett. A nővér képtelen volt megkockáztatni a győzelmét.

- Nem tudlak bántani – mondta Rya önfeláldozóan, majd feladta a küzdelmet.

Ann erőlkése rövidesen magával ragadta az ellenfelét. Rya puszkagolyóként csapódott bele a szemközti falba, már az is egy kisebb csodának számított, hogy a gerince nem tört bele a fém felülettel való találkozásba.

A hűg érezte a nővére fájalmát, joggal hihette, már megnyerte a párbajt – bár csak így lett volna. Lassú, magasztos léptekkel közeledett a legyőzött felé, aki az egyik pillanatban fájdalmasan a nyögött, ám másokban már aktív fénykarddal ugrott neki az ellenfelének. Ann megdermedt egy jelentéktelen másodpercre, majd az ösztönei vették át felette az irányítást. Úgy küzdött, mintha nem lenne önmaga, talán már nem is volt tudatában a sebesen cikázó pengék kegyetlen táncának – amelynek rettenetes következménye lett.

Az egyik pillanatban még hevesen küzdöttek a felek, a másokban húst mart az egyik fénykard, majd egy végtag hullott fájdalmasan a fém talajra. Rya nem hitt a szemének, nem hitt az érzékszerveinek. Hiszen nyeresben volt, az előbb még azt hitte, valódi bántalom nélkül tud felülkerekedni a hűgán... Aztán egy kardcsapás, és máris elvesztette az egyik lekkuját. Elöntötte a borzalmas fájdalom, az égett csonk szaga, és maga a sokk, ami abból eredt, hogy sosem lehet már teljes az élete.

Egy átlagos twi'lek azonnal elvesztette volna az eszméletét, azonban Rya a Erő segítségével még talpon tudott maradni. Ann falhoz lökte őt, a karja elernyed, a lábai hirtelen megadták magukat. Fénykard, remény és különösebb öntudat nélkül csúszott le a padlóra.

- Sosem akartam ezt, nővér – mondta Ann részben sokkoltan a tettétől. – Ám te megkötötted a kezem. Nem hagytaál nekem más választást... – Ekkor közelebb lépett hozzá és a nyakához szegezte a vörös fénykardját. – A szabad akaratomból vagyok itt és te éppen ezt akartad csorbítani. Sajnálom, de ez az egyetlen megoldás...

Miután a kis csapat sikeresen visszaért a hajóhoz, meglepetten nyugtázták, hogy egy fia klón sem eredt utánuk. Meglehetősen bíztak Rya ígéretében, s úgy döntöttek, most kivételesen megvárják az elméletileg gyűlölt társukat.

- Klónok! – törte meg a csendet Kasumi. – Ideje pucolnunk!

Hamarosan Sigil és Selene is leszállórámpához sietett. Az öreg vegyes érzelmekkel mérte fel azt a siklót, amely két átlagos katonát és egy zöld twi'leket tartalmazott.

- Azért kettő még nem jelent ránk valami nagy veszélyt – tette hozzá Selene.

- Százával jönnének, ha nagyon meg akarnának ölni minket, sőt az úrból is megethetnék. Maradjunk, szerintem csak cseverészni akarnak – gondolta ki az öreg.

- Remélem is – sóhajtott egyet Goran. – Nem akarok sült csirke lenni...

Az enyhén túlméretezett sikló hamarosan megállt a Skyranger előtt. A két klón megfogta a „vendégül látott” nőszemélyt, aztán kidobták a csapat elé a porba. Hőseink rossz szájjal néztek végig a twi'leken. Az egyik lekkuját levágták, a teste tele volt zúzódásokkal, még lélegzett ugyan, de már alig volt benne élet.

- Az Úrnő az üdvözetét küldi! – köpték oda a domíniumi katonák, aztán visszaszálltak a siklóra. A csapat megvárta, amíg biztos távra érnek, és csak aztán mentek oda az áldozathoz. Sigil elsőre fel sem ismerte.

- Jézusom... Rya... – döbbsent le az ellenség kegyetlenségétől Selene.

- Rya? Honnan tudod? – vont a össze a szemöldökét az öreg.

- Pont ugyanazt viseli, mint Rya, amikor elindult. Nem lehet túl sok mindenki – kezdte magyarázni a nőknek már szinte természetes dolgot Kasumi.

Sigil eleinte kételkedni akart, aztán meglátta a nő fénykardját.

- Ez tényleg ő lesz – vakarta meg a másfél centis, ősz hajtincseit.

- Ne óbégass már, segítenünk kell neki! – csattant fel Selene idegesen. – Be kell vinni a hajóra! – Esküdni mert volna rá, hogy ő viszi be, ha Sigil nem csinál semmit (pedig neki alig foltozták össze a vállát azután a lövés után).

Szerencsére a férfi most már aktivizálta magát.

Mivel még mindig nagy benne az Erő, ezért könnyedén fel tudta emelni az első „látszatra” ájult nőt. Sietős léptekkel indult meg vele a hajó felé, miközben végig azon agyalt, hogy mi történhetett. Vajon Darth Arina tette volna mindezt?

- A fenébe... Egy rendes kórház sem ismerek, ahol nem ölnének meg minket – bosszankodott útközben Shmir. A többiek nem igazán nyüzsögtek az ötletért.

- Ő egy jedi, orvos nélkül is rendbe fog jönni – rántott vállat Kasumi.

- Ha az én rögtönzött nyakműtétemet túlélte, akkor ez neki sétagalopp – tette hozzá az öreg. Ekkorra már felérték a hajóra, és már csak egy jobb kabint kerestett.

- Elvesztette a lekkuját! – tiltakozott hevesen Selene.

- Na és, téged meg vállon löttek? Rajtad se nagyon látszik meg – mondta Goran.

- De ez nem olyan – rázta a fejét Selene. – Ez nem csak egy szimpla sérülés, a lekku a twi'lek agy folytatása. Most nem csak meglőtték, vagy levágták a kezét, hanem az agyából szedtek ki egy darabot... Orvos kell neki!

- Mert egy doki az sokat segíthet az agyon – vágta rá keserű szájjal az öreg, miközben megtalálta a megfelelő kabint a sérültnek. Korábban senki sem szokott itt aludni, pedig ez volt az egyik legideálisabb hely egy kényes legénységi tag számára. Hat méterre sem volt a mellékhelyiség, a konyha is viszonylag közel feküdt, valamint a hajtóművek folytonos zúgását sem lehetett túlzottan hallani. Itt jó helye lesz majd neki, amíg nem épül fel – valahogyan.

Selene már éppen mondani akart egy ellenérvet, amikor egy váratlan történés szakította félbe a gondolatmenetét. Rya magához tért.

- Ő... ő nem... Őőő – próbált kinyögni néhány szót. Sigil gyorsan lerakta a helyiség kényelmes ágyára, aztán közelebb hajolt hozzá.

- Rya? Hallasz engem, Rya! – csettintett az orra előtt néhányat.

- Magánál van? – fagyott meg a vér a Seleneben. – Ez hogy lehetséges? – Eddig úgy tudta, ha egy twi'leknek levágják a lekkuját, akkor vagy belehal a sokkba, vagy kómába esik. Még csak nem is halott arról, hogy valaki eszméleténél maradjon.

- Kifelé! – hessegette ki őket a sith. Minél többen nyüzsögnek körülötte, annál rosszabb lesz Venn számára. Amikor a két fejtáncos kiment, kedvesen fordult az „*ellensége*” felé. – Héj, nyugi... Minden rendben lesz! Érted? Fel fogsz épülni...

- Ő... Ő nem ne-nem; nem akaka...karta... Ő csa-csak... – hebegte rendszertelenül.

- Ki? Ki nem akarta? – faggatta kerek szemekkel Sigil. – Rya, ki tette ezt veled?

- Ann... – ejtette ki fájdalmasan az ajkai közül a nővér. – Szaba-sza-sza... Szabadon van aar... Ő nem... Nem ő, ne-em akartt... Bá-ántanni... de...

- De mi? Mi történt? – próbálta kihúzni belőle az öreg.

Már most látta, hogy most tényleg nagy baj van. Venn két szót nem tudott végigmondani a baloldali lekkuja nélkül, az arca rángott, a jobb szeme kényszeresen össze-össze hunyorodott. A végtagjait hol erre-hol arra próbálta mozgatni, miközben a még ép lekkuja kígyóként próbált vergődni. Agykárosodás érte volna?

- Ő... Ő már A-a-a-arina szolgája... Miatta-ttad ment hozzá... A sza-szabad akkar... akkaratá...tá...tából – próbálta kiartikulálni, nem sok sikerrel. – Mi har-har-harcoltunk, én nem-nem tudtam bánntanni... Nem s akkartunk ártann-tani egymásss-ső-nak, csak véletlenül cso-csonkított meg... Azttt monddta, hogy sa-sa-sa-sajnállja, uttánna ellengedett... Visssza-viv-viv-itt hozzátokkk...

- Értem – nyugtázta Sigil, aztán szelíden a nő homlokára tette a kezét. – Most pihened kell. Tudom, hogy félsz, de nyugi: helyre fogunk hozni.

- Mi-mi... – mozgatta a száját Rya. – Te hibádd... miattadd te-te-tette... gyűgyülöllekkk... Siggil-gil... telljess szívembő-mből... Gyülöll...lek...

Ekkor az öreg lesütötte a szemét, majd kiment a helyiségből. A két fejtáncos már odakint várta őt, egy-egy tárolón ücsörögve.

- Hogy van? – kérdezte elsőként Selene.

- Mit mondott? – tért rá gyakorlatiasan a lényegre Kasumi. – Arina volt?

- Ann átállt a Sötét Oldalra – hangzott el a szomorú kijelentés. – Rya rátalált, biztos távozásra akarta készíteni, Ann viszont az új mesterénél, Arinánál akart maradni. Az elmondása szerint, nem akartak igazából ártani egymásnak, de pont úgy jött ki az egyik mozdulat, hogy a húga „*véletlenül*” levágta a lekkuját. Ezután elnézést kért tőle és szólt az embereinek, hogy küldjék vissza a feladónak.

- Mi van?! – háborodtak fel mind a ketten.

- De ha Ann maradni akar, akkor... Akkor most nekünk mi értelmünk? – célzott az új fejlemény által hordozott gondra Kasumi. – Azért verődtünk össze, hogy kiszabadítsuk és nem azért, hogy elraboljuk.

- Arina akár az akarta ellenére is a hatalmába keríthette – vágta rá az öreg.

- Igaz, ezt most nem tudhatjuk – szólt közbe Selene. – Most az a dolgunk, hogy segítsünk Ryának, mielőtt belehal a sérülésébe.

- Egyet értek – bólintott rá Goran. – Már ha ez domíniumi katonák legyilkolását jelenti, és ahogy a szerencsénket ismerem, úgymint az lesz belőle. Benne vagyok.

- Akkor már csak az a kérdés: mégis hogyan? – fejtegette a nagy talányokat Sigil. – Nagyon rossz állapotban van, szerintem komoly agykárosodást szenvedett. Ezt nem lehet csak úgy helyrehozni egy túvel, meg egy cérnával és egy másik lekkuval.

- Műlekku kell neki – jelentette ki Selene. Erre mindenki úgy nézett rá, mint gungan az AT-AT lépegetőre. – Ez egy mesterséges idegszálakat tartalmazó protézis, ami pótolja azokat a részeket, amiket Rya agya most elvesztett. Még az életbe nem hallottam, hogy valaki teljesen felépült volna egy ilyenből; úgy értem, talán, ha csak a végéből vágnak le neki egy kicsit, akkor talán, de így, hogy majdnem az egészet...

- Az se valami általános, hogy valaki ébren legyen utána. Rya kemény csaj, lehet, hogy fel tud épülni magától is – vetette fel a dolgot Kasumi.

- Nem fog – ragadta magához a szót ismét Selene. – Még odahaza a Tarison követtem a híreket, egyszer volt benne egy lila lányka, akit elcsapott egy sikló, és ezért amputálni kellett a jobblekkuját. Kómába esett, és semmi, de az égedta világon semmi nem tudta kihozni onnan. A tudósító mondta, hogy csak egy műlekku segíthetne rajta, csak hát azt nem fedezte a lány társadalombiztosítása. Hónapokon át gyűjtöttek neki, meg minden, de végül nem sikerült. Csaknem fél évvel a beleset után megállt a szíve, és már nem tudták újraéleszteni.

- Tehát drága multság lesz – állapította meg Sigil.

- Tehát – folytatta a dolgot Selene –, ha nem szerzünk neki egy protézist, akkor az élete végéig ilyen állapotban lesz. És ebbe elég hamar bele fog halni. Tudom, hogy ő egy jedi, meg minden, de ha még bírja is... Nem hiszem, hogy innentől kezdve túl jó dolog lenne neki az élet. Ha nem szerzünk neki, akkor fel kell készülnünk rá, hogy... Hogy is mondjam... – kereste a megfelelő szavakat Shmir. – Ki kel nyiffantani.

- Nem ölhetjük meg Ann nővérét, még akkor sem, ha ő maga jutatta el ide – rázta a fejét Sigil. – Maradt a másik megoldás: szerzünk neki egy olyan lekkuizét.

- Mennyibe is fog fájni? – érkezett meg a nagy kérdés.

- Hát... A lánynak háromszáztizenhétezer kredit gyűlt össze, százezret fedezett a biztosítás... És még mindig hiányzott úgy kétmillió – felelte bizonytalanul Selene.

- Szóval, vagy kap egy lekkut, vagy veszünk egy csillagrombolóflottát – túlozta el (szándékosan) a dolgot Kasumi. – Hát ez egyértelmű!

- Ácsi, szerintem azért valamivel olcsóbban is meg tudjuk oldani – kezdett gondolkodni az öreg. – Sőt, nem is kell majd fizetni...

Az ember azt hinné, hogy egy ilyen nap után csak nehezen tud elaludni az ember, természetesen Sigil rácáfolt az egészszre. Az ötvennégy éves öregember úgy aludt, mint a bunda, és már az álmodásba is javában belekezdett.

Fél év telt el azóta, hogy Tyranus nagyúrhoz kerültem, és be kell vallanom egy nem éppen férfiasnak mondható dolgot: a hű szolgálója lettem – pontosabban: a tanítványa. Így álmomban elég kínos erről beszélni, mert én tényleg nem vagyok az a fajta, aki megalázkodik másik férfi-ember előtt, de ezt betudom annak, hogy ez pont a bárgyú jedi és könyörtelen sith

korszakom között volt. Már ilyenkor is sith voltam, de még közel sem voltam az a nagy és erős veszedelem, ami később vált belőlem.

A Sötét mesterem szüntelenül azon volt, hogy kiélezze a gyilkolási hajlamomat – ezzel egy olyan személyiséget teremtve, amely már akkor sem tud visszaállni a Jedik közé, ha akarna. Én nem igazán akartam, de... Nos, hát ez elég bonyolult.

A megértéséhez kezdjük azzal, hogy én elég makacsul ellen akartam állni a Sith befolyásának, és ezért ki akartam vetni magamból a gyilkolni akaró részemet. Azonban Dooku nem éppen „legális” sith módszereket is alkalmazott, és... Hát ez ahhoz vezetett, hogy kettévált a korábban még szilárd személyiségem. Ott voltam én, a jó öreg Greg, és megérkezett a (gróf által elnevezett) Sigil; benne öltött testet a vérszomjam és a szüleim halála után megmaradt bosszúvágy. Én nem pont úgy életem meg a dolgot, mintha két egyén létezne a fejemben, Sigil inkább olyan volt, mint egy Sötét útitárs, aki minden mozdulatomat figyelemmel kíséri. Na már most, a dolog ott kezd érdekes lenni, hogy ez a Sigil elhatalmasodott felettem, és teljesen más emberré tett. Úgymond a haragom és a bosszúvágyam áldozata lettem.

Mostanában már féken tudom tartani, de akkor... Hát akkor még egy kicsikét fordítva voltak a dolgok. Egy álnok, kegyetlen figurává váltam.

Ahogy az várható volt, a mesterem nem csak a személyiségemet akarta megváltoztatni, hanem erősebbé is akart tenni. Tudni illik, akkor neki fene sok tanítványa volt, és a legerősebb elve alapján kezdte kiszűrni a rostát. Ő nem óvott engem, sokkal inkább az életemet veszélyeztette – főleg azzal, hogy időnként éltre-halálra összeeresztett egy másik tanítványával. Nem maradt más választáson, mint belátni: nekem kell vigyázni magamra.

Ezúttal egy bizonyos Minerván volt a sor. A csóka átállításába rengeteg időt fordított Tyranus; már az utolsó szálát is sikerült elvarnina vele – megölette vele a szerelmét. Persze ő azonnal észhez tért, amikor a pusztá kezével meggyilkolta az egyetlen nőt, aki igazán szeretett, ám azt a vak is látta, hogy már nincsen visszaút. A Helska nevet viselő jégvilág lett a kegyetlen párbaj színtere – egy réges-régóta befagyott tó jegén mérköztünk meg, hogy érdekes legyen a dolog.

Én a két lila, ő pedig az egy szem vörös fénykarddal akarta elrontani a másik napját. Mivel a jégen nem igazán menő ugrálni, ezért Minerva azonnal a magasba vetette magát, majd a kardját függőlegesen, cövekként állította bele a jégbe – pont ott, ahol nekem lennem kellett volna. De én okos voltam, és hátrébb iszkoltam.

Nagyot csalódtam, amikor nem tört be alatta jég, aztán vállat rántottam és nekirontottam. A jobbkezemben lévő kard hatalmasat szikrázott, amikor találkozott az övével. A páros fegyverhasználat csodáinak köszönhetően én már ki is vágtam volna a belit, ha ő nem rántja el a fegyverét és védi ki azt a csapást is. Ezt követően egyre csak ostromolni kezdtem, az ellenfelem szinte alig tudta kivédeni a támadásaimat. Úgy harminc métert hátrálhatott, mire megelégtelte a dolgot.

Hátravetette magát, majd haragosan förmedt rám.

- Én vagyok az egyetlen igaz tanítvány! Először te, aztán Asajj Ventress is megismeri a haragomat! Porrá váltok majd mindketten a lábam előtt! – Ekkor mindkét kezét feljebb emelte és mindenféle csilli-villi jégdarabot emelt a levegőbe.

Gyorsan, határozottan lökte fel őket, én eleinte a fénykardommal kezdtem suhintgatni. Szépen vagdosgattam a jégdarabokat, aztán egyszer csak oldalba talált egy. Nem okozott komoly gondot, ám hamar rájöttem, hogy ez így nem fog működni. Ki kell találnom valamit, méghozzá gyorsan.

Egyszer csak gondoltam egyet, és rohanni kezdtem a jégözön felől, amelyek egyre csak töredezték körülöttem a havas, jeges felszínen. Egészen addig futottam, amíg nem találtam magamnak egy méretesebb jégtömböt (a jégtükrön!), amely mögé szépen be tudtam húzódni.

Minerva hamar rájött, hogy muszáj lesz közelebb mennie. Abbahagyta a sith hógolyózást, és lassú, magasztos léptekkel kezdett baktatni a rejtkehelyem felé.

- Mondd, hogy csíz! – nevettem fel önelégülten a következő pillanatban. Minerva nem igazán értette, hogy mi van – aztán a nekem fedezéket nyújtó jégtömb a magasba emelkedett. Minden erőmet beleadtam, amikor rázúdítottam a rettenetet, az ellenfelemnek még ledöbbsenni sem volt ideje. Rettenetes erővel csapódott a fekete ruhás, hátborzongató valójába a jégtömb, egy pillanatra azt hittem, hogy ezzel véget is érte a küzdelem. Aztán egyszer csak széthasadt a jég, és egy fénykardos alak ugrott elő alóla. Ekkor úgy éreztem, hogy nekem is fel kell ugranom a levegőbe.

Úgy hat méteres magasságban találkoztunk egymással. Mindketten szét akartuk vágni a másikat, ám csak én jártam sikerrel. Többől levágtam Minerva fénykardforgató karját, majd az arcát is sikerült végigperzselnem a fegyveremmel. Mindezt én még midig nem éreztem elégnek, ezért egy erőlkést intéztem felé, amikor fölé kerültem.

Roppant erővel érte el őt az Erő szava, nem is csoda, hogy egy pillanat alatt beleszáguldott a tó jegébe. Még földet sem értem, amikor betört alatta a kemény takaró, és a sith (elméletileg) örökre elmerült a jéghideg vízben. Én a természetes léktől biztos távolságra értem földet. Köptem egyet az ellenfelem sírjára, majd megindultam a hajóm felé. A fene akart ennyit bohóckodni ebben a rettenetes hidegben.

Úgy véltem, a mesterem biztosan büszke lesz rám...